

Motion till riksdagen

1987/88:So447

av Rosa Östh och Agne Hansson (c)

om patientjournalagen.

Den 1 januari 1986 trädde patientjournalagen i kraft. I lagen, som gäller för all hälso- och sjukvård, anges hur patientjournaler skall föras, vad de skall innehålla och hur de skall hanteras.

Syftet med en patientjournal har främst varit att tillgodose patienternas intresse av en bra och säker vård. Tanken har också varit att journalen skall vara en viktig tillgång för personalen genom att den innehåller väsentlig och korrekt information.

Propositionen i ärendet innehåller inte något krav på kontroll och signering av den uppgiftslämnande läkaren. Regeringen hade uppenbarligen klart för sig vilka stora praktiska svårigheter ett sådant krav skulle innebära för stora delar av sjukvården. Socialutskottet gjorde emellertid, vid sin behandling av frågan, ett tillägg med ovanstående innebörd.

Precis som det hade förutsetts, har signeringstvånget inneburit väsentliga praktiska problem framför allt på de större sjukhusens akutmottagningar. Den tid det tar att läsa igenom och signera journaluppgifter anges vara 15—20 minuter per läkare och dag. Till detta kommer att journaltillgängligheten minskar. Tidigare gällde att så snart en journal var färdigskriven gick den till arkivet för insortering. Nu måste journalen läggas på något ställe, läkares tjänsterum eller annan plats, för genomläsning och signering och kan, beroende på läkares tjänstgöringsförhållanden, bli liggande i flera dagar. Det betyder att möjligheten att snabbt få tag på aktuell journal minskat jämfört med tidigare. Såväl tidsåtgången för signering som journalens minskade tillgänglighet är en avsevärd nackdel inte minst för patienterna.

Det har nu gått två år sedan patientjournalagen trädde i kraft. Problemet har inte minskat. På en del sjukhus, där man pliktskyldigast följer lagen, har man tvingats konstatera att den extra tidsåtgången blivit omfattande och gått ut över patientkontaktarna. Vårdköerna har därmed ökat. På andra håll har man känt sig nödd att kringgå lagen vad gäller signeringstvånget. Ingen av lösningarna uppfyller givetvis ändamålet med riksdagsbeslutet.

Vi återkommer därför med motion i denna fråga. Vi menar att man bäst tar till vara patienternas intresse av en bra och säker vård genom att lyfta fram den väsentliga frågeställningen.

Det som enligt vår uppfattning är mest väsentligt i sammanhanget är att de i journalerna införda uppgifterna överensstämmer med de uppgifter

som, vanligtvis, har intalats på band av den behandlande läkaren. Den kontrolluppgiften torde med fördel kunna läggas på någon annan än läkaren i fråga, exempelvis läkarsekreteraren.

Det kan givetvis finnas andra lösningar på hur man bäst får till stånd en ändamålsenlig kontroll av journaluppgifterna och från socialstyrelsens sida har man understrukit problemen med nu gällande ordning. Eftersom man samtidigt har framhållit att det finns bättre sätt än det nuvarande att uppnå en hög säkerhet inom sjukvården bör enligt vår uppfattning styrelsen få i uppdrag att utforma ett ändringsförslag av patientjournalagen på ifrågavarande punkt.

Mot. 1987/88
So447

Hemställan

Med stöd av vad som anförts hemställs
att riksdagen hos regeringen begär åtgärder beträffande patientjournalagen i enlighet med vad som i motionen anförts.

Stockholm den 24 januari 1988

Rosa Östh (c)

Agne Hansson (c)